

det skulde ske, at man vilde benytte den i større Udstrækning, saaledes at 1,300,000 Kr. eller hvilken Sum, det nu maatte blive, ikke slog til, forekommer det mig rimeligt, at man burde kunne bruge de Penge, man maatte have sparet fra de foregaaende Aar. § 10 og det samme gælder for Resten § 9, men det er bemærket af et andet æret Medlem, staar der, at paa Grundlag af de saaledes foreliggende Oplysninger, kan Landbrugministeren tilstaa Andrageren o. s. v. Jeg mener rigtignok, at hele Hensigten med Loven var, at Ministeren skulde tilstaa Andrageren Beløbet, thi hvis det var et Skøn, hvis Ministeren ikke er tvungen dertil, men kan sige nej lige saa godt som ja, have de Folk, rigtignok udsat sig for en stem Kalamitet. Det vilde ikke være behageligt for vedkommende, om han havde sat sig i Bevægelse og kom med 6—900 Kr. for at faa et saadant Hus i den sikre Forventning, at han først fik Kreditforeningslaan til Halvdelen og bagefter Statslaan til $\frac{1}{10}$, og saa Ministeren kunde sige nej. Derved vilde vedkommende let komme til at risikere at miste alle sine jurtt. erhvervede Penge. Jeg mener altsaa, at Ministeren, naar ellers alt er i Orden, paa ingen Maade skal have Ret til at kunne sige nej til vedkommende. Til § 23 har jeg ogsaa en Bemærkning. Jeg mener, at det vilde være i høj Grad urimeligt at forbyde de Folk, der tidligere have erhvervet Jordblodder efter denne Lov, at købe eller tillægge mere Jord. Jeg synes, at det maatte bero paa vedkommende selv, hvis de vare i Besiddelse af Dygtighed eller paa anden Maade kom i Besiddelse af flere Penge, om de vilde udvide deres Jordbrug, saa at de kunde blive mere selvstændige Mænd, og saaledes som det ærede Medlem for Bælum gerne vilde være med til, kunde komme til at holde en Hest og 2—3 Køer. Jeg forstaar ikke, hvorfor det skulde forbydes dem. Naar man har sikret sig, at Jordblodden er betegnet med det smukke Navn, Bligthus, saa at det ikke kan nedlægges, skulde der ikke fra Lovgivningsmagtens Side kunne lægges Hindringer i Vejen for at udvide dette Jordbrug, i alt Fald for vedkommende Ejers Brugstid. Endelig har jeg en Bemærkning til § 25. Den ærede sidste Taler nævnte egentlig den væsentligste Anke, som jeg havde imod den, og jeg tror heller ikke, at det er Lovgivningsmagtens Opgave at fremme Hædeligheden, men det er det, man i Virkeligheden gør, hvis man vedtager denne Lovparagraf, som den er affattet. En Enke vil efter denne Paragraf ikke kunne vælge frit. Hvis hun bliver Enke og ikke kan klare

sig ved Ejendommen uden ved at gifte sig, skal hun, hvis hun ikke vil gaa glip af alt det gode, som Staten har ydet hende, forpligte sig til at finde en Mand, der ikke er over 45 Aar. For det første kan hun, hvis hun er lidt oppe i Aarene, maatte vanskeligt finde en saadan Mand, og dernæst skal vedkommende, selv om han synes nok saa god, møde med Attester fra navgivne og paalidelige Mænd for, at han er en dygtig og paalidelig Mand. Det kunde maatte være vanskeligt for vedkommende, og det kunde jo være, at hun syntes godt om ham og ikke vilde give slip paa ham, selv om han ikke kunde skaffe Attesterne, og hvad vilde saa Følgen blive? Naturligvis den, at de vilde leve i det, man kalder polst Wæstestab, og det er jo ikke Lovgivningsmagtens Opgave at fremme den Slags. Jeg tror ikke, at vi skulle sidde her og stønne, om den Mand, som vedkommende Enke vælger, skal være 45 eller 46 Aar, jeg tror, at vi kunne overlade det til hende, idet de Guder, som man har ydet hende og hendes afdøde Mand, ikke ere af saa stor Værdi, at man af den Grund behøver at tage ekstraordinære Forholdsregler.

Foruden disse Indvendinger, jeg nu har tilladt mig at gøre, kunde der maatte være enkelte andre, men jeg skal ikke trætte Tinget paa dette Tidspunkt. Jeg kunde maatte være fristet til ogsaa at omtale Besiddelsesformen en lille Smule. Jeg har, som flere af Tingets Medlemmer ville erindre, tidligere indbragt et Forslag om dette Emne, i hvilket var foreslaaet anvendt Statsfæste, medens man her har foreslaaet Ejendomsforholdet anvendt. Jeg skal ikke komme videre ind herpaa, men jeg kunde i og for sig nok gaa ind paa Ejendomsforholdet, skønt jeg anser Statsfæsteforholdet for langt bedre, naar man ellers kunde faa Loven bragt i nogenlunde god Stand. Jeg vil slutte med at sige, som jeg begyndte, at dette Forslag, som det foreligger her, ikke for mig har nogen stor reel Værdi, og at det, hvis det ikke undergaar væsentlige og gennemgribende Forandringer, efter min fulde Overbevisning ikke vil faa nogen nævneværdig Betydning. Jeg beklager, at man er gaaet den Stand fuldstændig forbi, som jeg mener burde have et Ord med at sige i denne Sag, baade om hvorledes den troede og ønskede, at denne Sag burde ordnes. Jeg tror, at hvis Lovgivningsmagten vedtog dette Lovforslag usforandret, var der maatte sat en Bom i en længere Arrække for at faa noget bedre, og dette maatte jeg for mit Vedkommende i allerhøjeste Grad beklage.